

de på aller beste måte.

atisk og umiddelbar gjenkjennelig visuell arv å lene seg på». FOTO: POONEH GHANA

Popens begrensninger

Dermed startet samarbeidet mellom Bainbridge og Robyn med det vi kan kalle en skrudd «opening statement», som skaper rom til å gjøre streitere saker etter hvert. I disse dager jobber duoen sammen «hele tida», og har ifølge Bainbridge låter som er «enklere» å dele med verden etter hvert. Men enn så lenge er han tilfreds med å være «et annet sted».

– Det gir meg mer rom til å eksperimentere med min egen musikk. Det øyeblikket du virkelig entrer popverdenen, da mister du også en del av denne friheten.

– Hvordan da? Er det ikke egentlig ganske mye rom for eksentrisitet i samtidig popmusikk? Når Lady Gaga kan gjøre en låt som i essens er en Sun Ra-cover, for ikke å begynne å snakke om Miley Cyrus ...

– Jeg tror det er rom for å ta individuelle, eksentriske elementer og bruke dem i en gjennomført kommersiell produksjon, som når Gaga samler en fransk Sun Ra-cover. Men så har du et helt univers av produksjon det må gjennom. Det har å gjøre med alt, fra trommelydene som er tilpasset for å høres bra ut på Ipads og laptop-høytalere. Så blir alt mikset på en måte som tar vekk alt rom og subtilitet i lydbildet.

Og det vil bli mastret for å få alt til å høres superhøyt, superkomprimert og veldig «bright». Det er bare sånn det må låte for å kunne være med i konkurransen. Det er et lydbilde som overhodet ikke interesserer meg.

– Og likevel har du mikset albumet ditt med Jimmy Dougllass, som er kjent for å jobbe med store pop-produksjoner?

– Jimmy var Timbalands faste tekniker i gullperioden med R&B/hiphop-storhetene Aaliyah og Missy Elliott. En periode hvor Timbaland klarte å skape noe som var genuint uvanlig og eksperimentelt. Trommene hans høres ikke ut som noen andres, strukturene var helt forskjellige fra alt annet. Og miksen hans var også annerledes. Hvis du sammenlikner en gammel Aaliyah-låt med hvordan en moderne Timbaland-produksjon er mikset, har det mistet all subtilitet. All mystikk, alt rom er borte. Enda jeg fortsatt elsker produksjonen hans.

Men jeg antar det er dét jeg er på jakt etter. Det tidsrommet i en artists produksjon hvor man kan lage noe som ikke låter som noen andre der ute. Men som har evnen til å forandre mange folks oppfatninger om hvordan musikk bør høres ut og hvordan den skal kunne lages.

musikk@klassekampen.no

Egil Baumann er musikkviter og skriver om klassisk musikk i Musikkmagasinet hver fjerde uke

BAUMANN-VARIASJONER

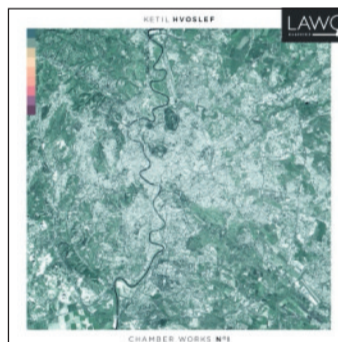

VESTLANDETS VIVALDI: Hvoslef er født i Bergen i 1939, og har skrevet orkestermusikk, konserter, kammermusikk, og musikk for scene og tv. Har gått fra neoklassisisme til et mer personlig uttrykk med sterk rytmisk kunstferdighet.

FOTO: TOR HØVIK

Befriende og enkelt

KAMMERMUSIKK

Ketil Hvoslef

«Chamber Works No. 1»
Lawo/Musikkoperatørene

Det begynner å bli noen år siden nå, at en anmelder i tidskriftet Ballade sammenliknet Ketil Hvoslefs musikk med Vivaldis. Umiddelbart høres dette litt merkelig ut, Hvoslef er da ingen barokkomponist. Likevel trefter betegnelsen knakende godt.

Og det gjør den fordi mye av Hvoslefs musikk er båret oppe av et musikalsk overskudd som mange i dag forbinder med Vivaldi. Ingen ville finne på å trekke fram et metafysisk vokabular i forbindelse med Hvoslefs musikk. Og det har ingenting å gjøre med at den musikken er dårlig eller lettvin, men det motsatte: Den er så knakende god, og hva skal jeg si, lett? Du slipper å tenke de store tankene, føle de store følelsene eller skrive en doktorgrad på profesortysk om musikkens evige vesen etter å ha lyttet til Hvoslef. Musikken hans stønner ikke som Beetho-

vens. Den bare klinger. Klin- ger befriende og lekende.

I hvert fall mye av den gjør det. Også musikken på denne nye Lawo-utgivelsen, som er den første i en serie på 9 cd-er (!) der Hvoslefs kammermusikk skal dokumenteres, gjør det. Et prosjekt igangsatt av fiolinisten Ricardo Odriozola og pianisten Einar Røttingen. Og det slår meg igjen hvor konsentrert denne musikken låter. Det har noe å gjøre med at det musikalske materialet ofte er så begrenset, eller som det står i tekstheftet: «økonomisk bruk av virkemidlene.» I hvert fall er musikken lite showpreget.

Ta «Canis Lagopus» (Fjellrev) for strykekvartett, kontrabass og slagverk fra 2001. Egentlig ikke noe impone-

um og framført i Erkebispegården. Her får messingblåserne virkelig foldet seg ut, med en kontrabass og syntesizer i bønn. Musikk som tar tak i jubileumstemningen og forsterker den. Medrivende musikk og medrivende spilt.

Flott klinger også «Schera-zade forteller videre», et stykke som tar fatt idet slyngende mottomotivet i Rimskij-Korsakovs suite fra «Tusen og én natt» og trekker det videre over i en mer nøktern og talende utforming.

Platens kanskje flotteste

stykke er «Duo Due» for fiolin og cello, i hvert fall når det gjelder de minimale virkemidlene. Her gnisser dissonerende intervaller mot hverandre, de samme tonene og akkordene repeteres og

stykket får et utadvendt preg. Ikke såpeboble-jubelaktig som i «Erkejubel», men mer konsentrert og i et verk der de to instrum-

mentene aldri finner sammen i et harmonisk hvilerom. Det avsluttende verket i min lytting ble «Roma-fragmenter» for obo, klarinett og fagott der instrumentene pludrer sjarmerende i vei på typisk Hvoslefsk vis.

«For meg er lettheten noe man forbinder med nøyaktighet og beslutsomhet», sier forfatter Italo Calvino et sted. Nettopp i denne betydningen er Hvoslefs musikk lett. Og den er også lett spilt av et knippe musikere der de fleste er lokalisert i Bergensområdet. En flott utgivelse.

Egil Baumann

musikk@klassekampen.no

Du slipper å skrive en doktorgrad på profesortysk om musikkens evige vesen etter å ha lyttet til Hvoslef. Den bare klinger.

rende musikalsk stoff, men for et imponerende stykke. Enkle rytmiske motiver, melodistubber som det files og gnikkes på, og strykerstemmene som mer virker som de taler enn synger. Det er som om musikerne tar innover seg en intuitiv spillemåte som reflekter Hvoslefs måte å komponere på.

Så er da heller ikke «Canis Lagopus» det beste eksemplet på det musikantiske, som gjerne trekkes fram i forbindelse med Hvoslef. Det er derimot «Erkejubel» komponert til Trondhjems arkitektforenings 80-års jubile-